

Kveld i november

Han sperrar loftet. Natti kjem med frost.

Eg fer med augo yver hagen, veit
det heng att eple i ein topp. Eg leit
på mildver enno; veden skal i kost,

og kålen takast upp og kulast, tre
skal plantast; og det burde vorte tid
til nybrot òg. No ser eg hausten lid
og marki frys og snøen kastar ned

midtlides, og eg veit eg rekk ikkje mitt.
Den epleslumpen fær eg berga, kor
som er, so er i minsto ei sut kvitt.

I vest er månesigden ute, stor
og haustkvass, gjerug med å berga sitt,
ei sagnads solbunde åt ei myrk jord.

Olav H. Hauge

eg synes Olav H. Hauge beskriver "novemberstemningen" veldig godt i dette diktet, - i alle fall kjenner jeg meg godt igjen i hans beskrivelse her.

Det er mye som skal i hus, men jeg venter lengst mulig med å ta det inn. Fuksia, pelargonia, engletrompet og mye annet har blomstret fint hele høsten. De har fått høstdrammen sin, - en passe skvett provado-blanding. Det holder snutebillene unna og reduserer luseplagen gjennom vinteren. Jeg vet det må raspes tomt for blader og blomster og det må klippes ned, men har ikke hjerte til å gjøre det enda. Plukker inn de mest tandre plantene, men lar mest mulig stå ute fremdeles. Det blir jo så tomt etter dem når de er flyttet inn!

Så kom styrtregn og kuling og storm de siste dagene i oktober. Det som stod i potter og kar ute, ble pisket og slått overende. Blomster og blader og greiner og kvister fløt over alt. Det ble et sabla rot! Jeg rydder og raker og koster og får i hus plantene som nå skjemmer mer enn de pynter. - Men fremdeles er det mange planter som står og blomstrer fint langs husveggene både her og der. Jeg er ikke helt rede for vinternaken hage enda, og lar dem stå ute en stund til. Trøster meg med at det er ikke flere enn at jeg fort kan få dem innenfor døren den kvelden frosten kommer.

Nå varsles det frost, muligens flere kuldegrader, og jeg tør ikke ta sjansen på å la det stå ute lenger. Jeg bærer potter og klipper greiner. Det er fælt å kaste alt dette flotte stiklingsmaterialet, men jeg har verken ork eller egnet plass til å styre med stiklinger nå framover, så jeg gjør meg hard og dytter det godt ned i "ruskesekken".

Georginerøttene får jeg eventuelt ta opp i morgen. De tåler godt at jeg venter til etter den første skikkelige nattefrosten har vært på besøk, og dessuten står de med blomster fremdeles. Jeg tar forresten og klipper av blomstene og setter dem inn i en vase slik at jeg ikke risikerer at frosten ødelegger dem i løpet av natten.

Når så november er her og alt etter hvert har kommet i hus, og det er ryddet pent opp etter de første høststormene ute, er det deilig å ta "hagefri", - sette strek for denne sesongen selv om en del av det som har stått på listen over "ting jeg skal gjøre i år" fremdeles er ugjort. På et eller annet tidspunkt må jeg innse at det ikke kommer til å bli gjort dette året, og det kjennes egentlig litt befriende når november kommer og jeg resignerer og erkjenner for meg selv at det er for sent for i år, og flytter det over til listen over planer for neste år. Så er det ugjorte ikke lenger noe som gnager samvittigheten, men noe jeg ser fram til å gjøre til våren.

Når nå alt er på plass og roen senker seg mens hagen langsam lar seg skli inn i vinteren, kjenner jeg ikke det forventede vemodet over endt sesong. Jeg kjenner derimot en slags metthet og tilfredshet. Jeg kjenner lykke ved tanken på den flotte sommeren vi har hatt og glede over at jeg nå kan roe ned og pusle med litt "innehaging" og "drømmehaging" og samtidig få tid til mange andre innesysler. For meg er november en sånn midt imellom måned, deilig og avslappende, med tid og ro til å leve langsomt.